

Vad är Shraddha?

Svami Sadananda Dasa

Till svenska och

© Kid Samuelsson 2024

Senast modifierad 4 augusti 2024

Bhakti-yogas frö är shraddha, fast övertygelse, trosviss tillit. Men det är en väsentlig skillnad mellan det som kallas ”trosövertygelse” och ”betrakta något som sant” i bhakti och i annan teologi.

En person och en teologi *utan* bhakti tänker att målet är att uppnå evig frid och evig sällhet genom att skåda och uppleva Gud, och för att detta ska kunna ske är trosövertygelse nödvändig, dvs att med inre övertygelse *lita på* att *Gud är*, att Hans rike är, och att en särskild inre och yttre inställning till Honom och frälsningsvägen leder till Honom.

Allt detta är i grunden skilt från *bhaktin* i Bhagavatam och de andra Shastras. Här är *shraddha* inte bara ”att betrakta som sant”, och trots att man inte skådar [Honom], ändå lita på att Han existerar, att Han har gjort detta och detta, och fortfarande gör detta. Bhakti-Shastras säger: ”Shraddha yasya sevane”: trosövertygelsen eller den fasta övertygelsen att göra seva, att tjäna Gud är livets enda syfte. Att tro att ”Gud finns” etc. är inte tillräckligt; det krävs av alla som går någon av de 3 vägarna: karma, yoga eller bhakti.

Trosövertygelsen att göra seva för Honom, att tjäna Honom, att förbruka sig själv för Hans skull, först fysiskt och mentalt, starkare och starkare, och senare med ens cit-kropp, är början *och* slutet, det aldrig upphörande verkliga *syftet*

med allt sant liv; utan ett spår av sneglande efter att bli befriad från de svårigheter och det lidande som kroppen etc. är utsatt för här i den här världen – eller där, i Hans rike, där lilan intensifieras och förändras i varje ögonblick. (Jämför Bhagavatam 1.1.3: ”dharmah projjhita kaitavah”) – utan bakomliggande motiv och sneglande efter moksha [befrielse]; projjhita; fri, tom, övergiven, lämnad). En religion som är fullständigt fri från all önskan om personliga fördelar, i någon form, dvs orent tjänande, fri från kaitava, utan bedrägeri.

Guds kraft är en kraft av tjänande. Den kan aldrig komma till mig i oren form, gripa mig och få hela mitt väsen att glöda, om jag inte accepterar detta ”att vara fri från kaitava” helt och fullt. Kaitava innebär ett sneglande efter fysiska, mentala och andliga fördelar eller fördelen av att njuta den egna individuella atman och dess absorption i det odifferentierade Brahman. Detta skiljer den sanna bhaktin från varje annan religion på jorden.

Shraddha till Hans seva, det är det frö som bestämmer väsendet hos hela bhaktiträdet i form av sadhana-, bhava- och premabhakti, från bhaktis allra första början till Radhas Egen bhakti. I början: shraddha, trosvisst tillit till seva – och på det högsta stadiet (Radha), ytterligheten av *handlingar*, kunskap och gärningar i Radha.

Shraddha till Hans seva, utan denna fasta övertygelse rörande Hans seva är *ingen* i stånd att utöva någon av sadhana-bhaktis discipliner, inte ens att rengöra ett tempel eller tvätta en bhaktas kläder.

CC.2.49: ”När någon har den oerhört stora lyckan (45–48) att få möta en bhakta och i hans nära samvaro (sanga) shraddha till Krishna-*bhakti* uppstår ... (krishnabhaktye shraddha yadi hay)

Bhakti-Rasamrita-Sindhu 1.2.14 (sidan 27): ”När – på grund av oerhörd stor lycka – shraddha till Bhagavans seva har uppstått i en person, och denne varken är alltför bunden till världen, eller helt enkelt förnekar den, då är han adhikari, berättigad till bhakti-sadhana.”

Och på det högsta stadiet (CC 2.22.11): ”Nitya-mukta är den som är evigt tillvänd Krishnas lotusfötter, den som benämns Krishna’s parishad (eviga medspelare) och som har den stora lyckan att få *tjäna Honom*.”

Från rengöringen av förhallen till Hans tempel till [Radhas] unmada, mana, bannor – sevas glädje! Bhaktan erfar denna glädje, till en början vagt till det högsta stadiet av lidande i separationen [viraha] (att uthärda allt osjälviskt, för att skänka Honom glädje).

Det är sannerligen mänskligt att önska lycka och sällhet för sig själv, men bhaktin är inte jordisk-mänsklig. Bhakti betyder inte att njuta den sällhet som man har; den är lyckan att glädja sig åt Hans *seva*, dvs den *glädje* som *Han* erfar.

Så snart man glömmer att gopis gör all seva för att skänka *Honom glädje*, utan ett spår av förväntan om sukha (sällhet, lycka) för sig själva – något som den mest ordinära bhaktan redan gör – är han dömd att gå vilse och falla ned i sensualitet och ett jagande efter njutning. Därför, från den enkla rengöringen

av ett tempel till lyssnandet till Gita-Govindam etc.: den som hyser minsta spår av själviskhet är automatiskt utestängd från all bhakti.

Eftersom seva, verkligt tjänande för Hans skull, för att glädja Honom, är både början *och* slutet, både metod *och* mål (dvs evigt), står det fullkomligt klart att de som inte ens har den ordinära *tron* att Gud är evig *form* – vilket i sig inte är en tillräcklig kvalifikation för att bli en bhakta – men är av den åsikten att det Absoluta är utan form, redan från början inte kan ha ett spår av bhakti (seva, tjänande), och att deras tårar, entusiasm, etc., inte på något sätt är ett tecken på ett erfalande av Gud, utan mänsklig, alltför mänsklig sentimentalitet.

Mana, bannor etc. är former av seva som de högsta prema-parishads i Vrajalilan [har och] uttrycker då och då. Lägg märke till vad seva betyder: att med kropp, ord, sinne, själ, atma etc., med all exstatisk entusiasm vilja skänka *Honom* glädje, och verkligen göra detta. Och erfandet att man har givit *Honom* glädje, det är den glädje som erfars i sevans glädje.

Detta är inte bara någonting negativt, osjälviskt; det är att vilja utföra *seva* för Hans glädjes skull, för att skänka Honom glädje. Till sin natur är bhaktin inte alls mänsklig; den är *Hans kraft*, som stammar ur det Eviga och inte ur människans hjärta, hur ädelt det än må vara.

Redan det blotta sopandet av templets förhall är *glädje*. Har Han och Hans parishads inte sagt att det är min plikt som novis på bhakti-vägen att göra detta? Jag gör detta för att jag vet att Han och Hans parishads har sagt i Shastras att Han gläds när jag gör det som Han föreskriver. Det är detta som ger mig glädje.

Jag gör detta *för Hans skull*, inte för att Han behöver Mig, utan för att det gläder Honom då jag gör det lägsta av alla arbeten som seva. Den som tänker att bhaktan rengör precis som någon annan som vill utföra goda gärningar för att uppnå evig sällhet och sedan bli befriad från plågan att tjäna och den egna förödmjukelsen, förstår helt enkelt inte detta.

Endast de som är fientligt inställda mot Gud tänker att skällandet i lilan, mana (känna sig sårad), unmada (gudomligt vansinne) är uttryck för största förvirring i en ädel människa. Att skällande, mana, att vilja omfamna sig själv, kärlekslekar kan vara *uttryck för* den högsta sevan för Gud – utförd av Hans eviga medspelare eller Gud Själv – är ofattbart för den mänskliga hjärnan. Som det sägs i Bhagavatam 1.1.1: ”Detta är ofattbart (leder vilse) även för dem som är de visaste av de visa och de största bland tänkare.”

Och ändå, på samma sätt som *sevakas* – från *den som rengör templet till Radha Själv* – aldrig är belåtna med sig själva och sitt tjänande för Hans glädjes skull, så är inte heller Han *någonsin* nöjd med sig Själv, i Hans ansträngningar att göra *allt* Han kan för sevakan, om den senare endast vill seva och ingen annan glädje än sevas glädje. På detta sätt tävlar bhaktan och Gud med varandra i evighet, i *sevas* tävlan, i *prema*. Den som läser vad det innebär att göra Mahaprabhu's seva, vilken i varje ögonblick fordrar yttersta uppmärksamhet, han må ha en aning om den ananda som ryms i sevans evigt växande intensitet.

”Prema står inte att finna i människornas värld, för vem skulle kunna leva med sådan prema på jorden?!”

”Bhagavatam är inte bhakti-tradition, det är Bhagavans Egen Ljud-form.”

Bhakti börjar med shraddha, tron på tjänandet av Gud. Tjänandet intensifieras och på det högsta stadiet, maha-bhava-prema, är det det högsta förverkligandet av den yttersta formen av TJÄNANDE. En bhakta tjänar inte med förväntan om att Gud skulle manifesteras sig för honom eller införliva honom i lilan, så att han skulle kunna uppleva Gud och erfara rasa. I rasa-lilan säger Krishna att Han inte är ett av de "djur" som överhuvudtaget reagerar på sådan "kärlek", och att gopis kärlek kallas "ren", därför att den är fullkomligt fri från detta motiv. (Bha 10.32.17)

Gopis är inga atmas eller själar, de består av *Guds Egen shakti*, kraften av tjänande kunskap, medan en prema-bhaktas atma blir fullkomligt genomträngd och bortburen av denna kraft av tjänande, och *när* han blir införlivad i Guds rike, då kommer han få mottaga en kropp, sinne etc. som består av denna tjänandekraft. Gopis är former av cit-shakti, vilket kan begripas genom orden i deras svar till Krishna då Han säger åt dem att gå hem. De är *Krishnas eviga makar, Hans eviga shaktis*. Krishna leker med Sina (eviga) shaktis på samma sätt som Purusha leker med de shaktis som hör till Honom. Gopis' så kallade makar blev *inte* bedragna, eftersom dessa män aldrig kom i personlig kontakt med de sanna [ursprungliga] gopis, därför att de motsvarande cit-shaktiformerna av dessa gopis, de som skapades av Yogamaya, liknade helt de ursprungliga gopis, och dessa duplikat fanns alltid vid deras sida. Radha och andra Krishna-gopis har aldrig varit gifta med gopas, men för att intensifiera lilan tror de ofta att det är så. I verkligheten blir *ingen* bedragen, därför att yogamaya-makorna, som är precis lika verkliga som den ursprungliga Radha etc. är alltid trogna gopas.

Gopis står oändligt mycket högre än atma-ramas, de som finner sin glädje i sin egen atma. När en bhakta ber: "Oh, om jag bara hade en sådan intensitet av

offervilja i mitt tjänande av Gud som världens glädjesökare har till kvinnor”, så är det ingenting annat än ett stammande för att antyda att han är missnöjd med graden av intensitet i hans eget tjänande; det är ingen jämförelse, därför att där har vi tjänande, och här smutsig lusta.

”Gudskärlek” är en vådlig översättning av ordet premabhakti. Det innebär inte att *älska* och fröjdas åt skådandet av Gud och erfara den ananda som Gud är som en belöning eller för att uppnå högre bhakti-stadier som ett resultat av tjänandet. Bhaktan tjänar inte för att ”delta i lilan”, det skulle vara stinkande själviskhet, motsatsen till bhakti. Det är inte bhaktas som säger att bhakti är tjänande och inte sentimental fromhet, utan Bhagavatam, Krishna Själv. Bhaktan tjänar för att kunna tjäna Gud, och i första hand de som tjänar HONOM; det är den enda orsaken till att han vill delta i lilan. Salokya etc. är olika former av mukti som bhaktan förkastar fullständigt eftersom han vill tjäna och inte uppleva.

Det är en radikal skillnad mellan att uppleva den smutsiga rasan hos guds- och självförgätna poeter i denna maya-värld, och det tjänande som blir absolut verklighet så snart som själva objektet för tjänandet erbjuds tjänandet [dvs. att Han blir synlig för bhaktan, som då kan tjäna Honom direkt.]